

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)  
Tekst: Romeinen 1, 5  
Ochtenddienst

Broeders en zusters,

1. **Zingen : Psalm 18 : 1 en 9**
2. **Lezing van de wet**
3. **Zingen : Gezang 157**
4. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
5. **Schriftlezing : Jesaja 52 : 1 - 12**
6. **Zingen : Psalm 99 : 1, 7 en 8**
7. **Tekst : Romeinen 1 : 5**
8. **Zingen : Psalm 65 : 2 en 3**
9. **Dankzegging en voorbede**
10. **Slotzang : Lied 262 : 1 en 2**

**Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,**

Ik weet niet of u de Messiah van Händel kent. Een prachtig oratorium over de Here Jezus, de Messias. Het oratorium kent veel prachtige aria's en koorstukken. Het beroemdste stuk is waarschijnlijk wel het 'Hallelujah'. Eén van mijn favoriete aria's zit in het tweede deel en heet 'How beautiful are the feet'. Hier zijn de woorden uit Jesaja 52,7 op heerlijke muziek gezet. Inhoudelijk heeft de NBV een goede vertaling gegeven van de Hebreeuwse tekst. Maar er is wel iets van de poëzie van de oorspronkelijke tekst verloren gegaan. Want er staat : hoe liefelijk zijn de voeten van hem, die het goede komt vertellen, die de vrede doet horen. Dat is een uitroep van vreugde. De mensen zijn blij en enthousiast over de boodschapper die gekomen is. Wij kennen dat niet, jongens en meisjes. Blij zijn met een boodschapper. Want als er nieuws is horen wij dat via de televisie, de radio. Of we lezen het op het Internet. Of we krijgen een telefoontje of een sms'je of een e-mail. Maar in de tijd van de Here Jezus was dat anders. Toen kwamen er mensen het nieuws brengen. Nieuws kan natuurlijk fijn zijn maar ook verdrietig. Denk maar aan al het verdrietige nieuws dat we deze week op de televisie hebben gezien. De aardbeving in Indonesië en de overstromingen op de Filippijnen. Maar soms is er ook fijn nieuws. Bijvoorbeeld dat landen vrede hebben gesloten en de oorlog nu voorbij is. Of dat mensen die in een mijn gevangen zaten gered zijn. En de boodschapper uit Jesaja 52 : 7 komt blij nieuws brengen. En de mensen zijn daarom blij met zijn komst. En daarom noemen ze de voeten van de boodschapper "liefelijk". Want het zijn Zijn voeten die hem bij hen hebben gebracht. En het is wel te begrijpen dat de mensen blij zijn met de komst van deze bode. Want wat hij vertelt is fantastisch. Hij komt namelijk vertellen dat God terugkeert in Jeruzalem. Dat God weer bij zijn volk komt wonen. Dat er weer vrede is tussen God en hen. Wat een heerlijk nieuws.

En weten jullie, jongens en meisjes, dat een dominee in feite ook zo 'n boodschapper is. Want wat voor nieuws komt hij vertellen? En wie heeft hem gestuurd? Hij komt niet namens zichzelf. En als het goed is komt hij ook niet een zelf bedacht verhaal vertellen. Nee, hij komt in naam van God. Hij wordt gestuurd door de Here Jezus. En net als die boodschapper uit Jesaja komt hij fantastisch nieuws vertellen. Namelijk, dat er weer vrede is tussen God en ons. Dat God bij ons wil wonen en wij bij God mogen wonen. En dat is het werk van een dominee of liever spreek ik over predikant en nog liever over

dienaar van het Woord. We dienen het Woord van God door het bekend te maken en door ons er zelf aan te onderwerpen.

Het thema voor deze preek is:

**God roept weggelopen kinderen op om terug te keren naar huis.**

**1. Dat is een roep die spreekt van Gods genade.**

**2. Dat is een roep die vraagt om gehoorzaamheid.**

**We zullen dus eerst zien dat Gods roep tot weggelopen kinderen om terug te keren naar huis een roep van de genade is.** Jongens en meisjes, het gaat dus over kinderen die weggelopen zijn. Weggelopen zijn van huis. Waarom ze weggelopen zijn? Omdat we ze een slechte Vader hadden? Nee, dat niet. Ze zijn weggelopen omdat ze niet naar hun Vader wilde luisteren. Ze wilden hun eigen zin doen en dat mocht niet. En jullie begrijpen misschien al wel, die weggelopen kinderen zijn wij. Wij luisterden niet naar de waarschuwing van onze Vader die ons had verboden van de vrucht eten van de kennis van goed en kwaad. We waren ongehoorzaam geworden. We waren weggelopen uit Gods huis. En er was geen weg terug voor ons. Want God wil geen ongehoorzame kinderen in zijn huis. En we kunnen wel nog zo ons best doen om niet ongehoorzaam te zijn, maar toch zijn we Dat van tijd tot tijd. Hoe zouden we ooit weer in het huis van God mogen terugkeren? Door de Here Jezus Christus!

Door het werk van de Here Jezus is het mogelijk dat weggelopen kinderen weer in het huis van hun Vader kunnen gaan wonen. Maar hoe zullen die kinderen dat te weten komen? Dat moet ze verteld worden. En daarom sturen de Vader en zijn Zoon boodschappers uit over de wereld. Vroeger heetten die boodschappers profeten. De Here Jezus had toen Hij nog op aarde was al 11 mannen uitgekozen om dit blijde nieuws na zijn vertrek te gaan vertellen. De apostelen. En iets later heeft de Heer ook Paulus uitgekozen om een apostel te zijn. Paulus heeft dat heel zijn leven heel bijzonder gevonden. Dat is goed te begrijpen. Want een tijdlang is Paulus een grote vijand van Jezus Christus en zijn kerk geweest. Hoe zou hij ooit een goede boodschapper kunnen worden?

Paulus spreekt in Romeinen 1, 5 zijn diepe verwondering hierover uit. Hij schrijft: Jezus Christus heeft mij de genade geschonken apostel te zijn. Eigenlijk staat het er iets anders. Paulus zegt eerst dat God hem genade heeft gegeven. En daar is Paulus diep van onder de indruk. En dat moet iedereen zijn die als dienaar van het Woord de blijde

boodschap van de Here Jezus mag bekendmaken. Want zij zijn zelf ook weggelopen kinderen. En voor hen is het net zo onbegrijpelijk dat God tegen ze zegt dat ze thuis mogen komen. Als ze daar niet verbaasd over zijn, hoe kunnen ze dan goede boodschapper zijn van dat blijde nieuws?

Waarom om een goede boodschapper te kunnen zijn, kom je er niet alleen met verbazing. Maar je moet ook goed weten wat die boodschap nou precies inhoudt. Je moet niet alleen een paar woorden van die boodschap kennen, maar heel de boodschap. Je moet ook de mensen kennen aan wie je de boodschap vertelt. Je moet ook weten hoe je die boodschap in het leven een plek moet geven. Hoe je die boodschap moet overbrengen. En het allerbelangrijkste: je moet zelf je Zender goed kennen. Kennen en een goede band met Hem hebben. En daarom, jongens en meisjes, sturen we jongemannen die boodschapper willen worden van dit blijde nieuws naar Kampen. Om daar Woord van God te bestuderen. Om daar te leren over de tijd waarin we leven. Om daar te leren het Woord van God uit te leggen. Om daar te leren hoe mensen vroeger het Woord hebben uitgelegd. Om te leren wat de kerk gelooft van het Woord van God.

Maar, als je dat allemaal geleerd hebt, ben je nog niet een dienaar van Gods Woord. Daar is nog een belangrijk ding voor nodig. Wat Paulus het ook over heeft. In vers 1 zegt Paulus dat hij geroepen is tot apostel. Je moet dus ook geroepen worden om dienaar van Gods Woord te worden. Niemand kan zeggen: "Zo, ik ga eens jullie predikant worden." Je kunt alleen maar predikant worden als Jezus Christus je door zijn gemeente roept. Zo ben ik in het voorjaar van 2000 geroepen om hier in Hoogvliet dienaar van Gods Woord te worden.

Op grond van die roeping mag ik hier dus de blijde boodschap van de Here Jezus er nu bekendmaken. En als dienstknecht van Jezus Christus mag ik, ja moet ik, tegen u zeggen dat u welkom bent in het huis van uw Vader in de hemel. Dat is van fantastisch nieuws voor u en mij. We zijn weer welkom, omdat de Here Jezus voor onze zonden heeft betaald. Het is een roep van de genade. Maar in een andere vorm is dat ook mijn werk als ik catechisaties geef of bij gemeenteleden op bezoek kom. De blijde boodschap van de Here Jezus moet bekend worden gemaakt. En daarom is het ook zo belangrijk dat we die Theologische Universiteit in Kampen hebben. Zodat we als kerk telkens weer opnieuw dienaren van Gods Woord ontvangen die ons in naam van Christus vertellen dat Jezus Christus voor ons een plaats heeft verdiend in het huis van zijn Vader. En met

het doel dat ook anderen die deze boodschap nog niet hebben gehoord, deze te horen krijgen. Dat in de eerste plaats.

**We zullen in de tweede plaats in dat Gods roep tot weggelopen kinderen om terug te keren naar huis een roep om gehoorzaamheid is.** Nu is het wel fijn als er geroepen wordt dat we weer thuis mogen komen. Maar we begrijpen allemaal dat dat niet genoeg is. De dienaren van het Woord moeten niet alleen vertellen dat weggelopen kinderen weer thuis mogen komen. Het is niet zo van: “Als je zin hebt mag je weer thuis komen, maar het hoeft niet als je zin hebt.” En ook dat kunnen jullie wel begrijpen, jongens en meisjes. Hoe zou God het gevonden hebben, toen wij Hem ongehoorzaam werden? Hij vond dat natuurlijk verschrikkelijk. Hij was daar ook heel boos over. Jouw ouders vinden het hopelijk ook niet goed als je ongehoorzaam bent. Ze zullen boos zijn en je waarschijnlijk straffen, zodat je de volgende keer wel luistert. Wat zou God er dan van vinden als wij nu opnieuw niet naar Hem luisteren? Zeker als we daarbij bedenken wat God heeft moeten opofferen om ons weer een plek in zijn huis te kunnen geven. Hij heeft zijn Zoon naar deze aarde moeten sturen. Hij heeft Hem mens moeten laten worden. En Hij moest een verschrikkelijke dood sterven om mogelijk te maken dat wij weer toegang hebben tot het huis van God. Als we dan nog niet luisteren naar zijn stem, dan kan toch ook niets meer met ons. Wat moet God dan nog doen om ons te overtuigen van zijn liefde voor ons? Wat moet God dan nog doen om ons terug te laten keren naar huis? Maar waar je misschien zou verwachten dat alle mensen dolgelukkig luisteren naar de oproep van God door zijn dienaren en iedereen naar huis terug gaat, is de werkelijkheid dat veel mensen de oproep wel horen, maar er niet naar luisteren.

En waarom niet? Omdat we als mensen in de ban zijn van allerlei afgoden. Afgoden die ons influisteren dat we niet terug moeten gaan naar huis, maar dat het hier veel leuker is. Dat je niet God je Vader moet gaan dienen, maar lekker jezelf moet blijven gehoorzamen. Dat je niet naar je Vader moet luisteren, maar gewoon je eigen zin moet blijven doen. En iedere tijd kent zijn eigen afgoden. En u kent ze: het geld, koning voetbal, shoppen, de lol, de verheerlijking van twijfel, het eigen gevoel als norm voor de waarheid. En nu zeg ik niet dat we geen plezier mogen hebben, geen voetbal mogen kijken of niet naar de winkels mogen gaan. Maar u moet toch met me eens zijn dat deze dingen gemakkelijk een veel te grote plaats in ons leven kunnen krijgen. Waarbij ze niet meer te maken hebben met onze dienst aan God.

En er schuilt voor de kerken ook een groot gevaar in deze dingen. Want veel kerken in Europa en de Verenigde Staten zien hun ledental teruglopen. En ze vragen zich af hoe ze de mensen weer terug kunnen krijgen. En ze gaan dan aansluiting zoeken bij de heidenen in ons. Ze gaan roepen dat je vooral moet doen wat goed voelt voor jou. Of ze spelen in op mensen die naar spiritualiteit zoeken en ze zeggen dat je met het goddelijke in jezelf in contact moet komen.

En dienaren van het Woord moeten dus ook weten wat er in hun tijd speelt. Ze moeten de heidense onderstroom van deze tijd kunnen peilen. Daarop kunnen inspelen. En tegelijk liefdevol en duidelijk daar tegen waarschuwen. Menselijk en bewogen. Dat betekent dat hij aan de ene kant moet kunt qua taal moet kunnen aansluiten bij de mens van nu. Maar tegelijk moet hij afstand bewaren. Hij moet zichzelf niet door deze stromen laten meeslepen en hij moet zijn luisteraars voor deze stromen bewaren. Precies zoals we dat Paulus in Athene zien doen. Hij sluit aan bij al de goden die ze in de stad hebben. Hij prijst ze om hun godsdienstigheid. Maar tegelijk maakt hij ze duidelijk dat ze hun godsdienstigheid wel verkeerd richten. Namelijk dat ze die moeten gaan richten op de God die hen geschapen heeft. Een God die niet woont in tempels die door mensen zijn gemaakt. Maar die in de hoge hemel woont. Een God die altijd voor ze heeft gezorgd al dienden zij Hem niet. Maar die zich nu wel aan hen bekend maakt en die hen roept om Hem te gaan dienen en terug te keren naar het huis van de levende God.

Blijft dus luisteren naar de liefdevolle roep van God, zoals velen van u dat al tijden doen. Ongetwijfeld met veel gebreken en zwakheden. Zoals wij die als kinderen van God allemaal kennen. Die God nog niet van ons heeft weggenomen om ons bescheiden te houden en om ons er telkens opnieuw toe te brengen dat we in afhankelijkheid en overgave onze handen uitstrekken naar onze Heer Jezus Christus. Want dat is wat God ons wil leren. Hij wil ons laten zien hoe groot zijn genade over ons is. Hij wil de grootheid van zijn genade tonen. Door te laten zien dat Hij vergeeft, waar wij daar allang mee gestopt zouden zijn. Hij wil ons laten zien dat Hij naar nog steeds naar ons luistert, waar wij allang gestopt waren met luisteren. Hij wil dat wij meer en meer onder de indruk komen van de liefde in zijn roepstem. Hij wil dat wij meer en meer onder de indruk komen van zijn trouw tegenover ons. Hij wil dat wij meer en meer overtuigd raken van de kracht en waarheid van zijn Woord. Van zijn beloften.

En daarom staat hier volgende week ook weer de Avondmaalstafel. Die staat daar niet voor mensen die volmaakt en zonder zonden zijn. Hij staat daar voor arme zondaars. Voor arme zondaars die ondanks al hun gebreken twijfels toch willen luisteren naar de stem van hun Vader. Een Vader die zijn kinderen door de dienaren van zijn Woord toeroept dat de deur van zijn huis voor hen open staat. Die zijn kinderen door de dienaren van zijn Woord toeroept dat de tafel gedekt is en zijn Zoon hen graag van zijn lichaam te eten geeft en van zijn bloed te drinken geeft. Zodat we het allemaal ervaren: “Ja, het is echt waar, ik ben welkom bij mijn Vader in de hemel. Ik mag eten en drinken aan de tafel van zijn Zoon en de Geest die van Hen Beide uitgaat woont in mij. Want kijk maar. Ik heb Gods stem gehoord en ik heb me van de afgoden van deze wereld los gemaakt en ben naar huis gekomen. Dank u Vader, Zoon en Geest voor deze rijke genade die U aan mij en mijn broeders en zusters bewijst.

**Amen**